

LUKO PALJETAK VERSEI

A PUSZTA

Fűben bóklászó lovak, cikázva libbenő lipék,
nyihog a vadvirág, az idő nyüstöl, erjed a borban
s megérik hamar, mint a lány, blúza alatt kinek
két alma feszül (mely tegnap még fehér pitypang vala,
bimbózó, amíg a szél nem helyezte mennyei
vitrinbe). Akkor jönnek, kik almát ennének, a

szomjúhozók, a lovak meg lerúgják a patkót,
akár a kecses szaloncipőt, és úgy járják a csárdást,
miként a valcert, miközben, hej, poharat törnek.
Szeretők harapnak így csillagokba, a pusztá rázza föl
őket ajkuk összeforrva s örök életre ocsúdva.

AZ ŐSZ – KORAI MÉG

Korai volna az ősz, énbennem dül még a nyár,
kedvesem ujja nyomán csontjaim és a sarkon
ácsorgó koldus között beszüremkedik a nap,
az ég sima boltja borul rám, ha jön az alkony,
s az álom olyképpen szökdel szemhéjaim alatt,
miként a csecsbimbó a feszes blúz alatt, no lám,

a tenger is maga, akár az üvegasztal, olyan,
füst-krizantémot pipál egy hajó, távoli sajka,
csillaghullás, ha szólok, csupa sziporka, nem, nem vagyok
felkészülve az ősze, mikor feledni kell majdan,
mi feledve már. Azt hiszem, esélyeim sem túl nagyok,
hogy egész füzérét elfeledhessem valóban

ama búsongó verseknek, ahol a cezúra
a harmadik meg a negyedik bordánk között van,
s a nagyvárosról szólnak, mely pusztulóban lévén,
felméne a mennyekbe. Az aranyat azonban
most ezüsttel kell futtatni, ezzel is beérvén,
ha ki telket vesz itt a földön, és minden óra

a hold járásához igazodjon, hiszen ez az,
mely sokkal pontosabb, elviselhetőbb s kevésbé
fájdalmas nekünk, és akkor nem vész el többé,
mit feledtünk volt: a jóság, a fürt szőlő és a halál,
mely egy életre elég.

NEKTÁR

Egy-egy csillag a füge, érett fügék az égen, szedje
kezed, nyalintsa nyelvéd ezt a nektárt, hogy szerezz
erőt, melyet pazarol benned a dárdavető;
az édesanyák hogy gondba essenek, épp ideje,
mert lelked tükrében tanyáz a lányuk, veled szemez
párálló szemmel, de ne félj, a mezőn elegendő

kéve hever, hogy kitessék, milyen remek tanár
a szél, ha tánra kél; mit tehet, ki vár türelmesen,
az elsuhanó árnyakat lesi az estben, az éj
csillagait, szegődjön el hozzájuk, hogy titkár
legyen, idegenvezető? Letéphet egy fügét,
lehántja vékony héját, s ráharap kéjjel: Mm, istenem,

de édes ez a gyümölcs!

JEGYZET

Luko Paljetak (1943, Dubrovnik) költő, drámaíró, műfordító. A jelenkori horvát költészet egyik legjelentősebb, legtermékenyebb alkotója. Egyszersmind elégikus és ironikus hangú, vérbeli lírikus, a hajdani trubadúrok zeneiségének, rímes, kötött versformáinak folytatója. A hatvanas években tűnt fel verseivel, s azóta úgyszólván évenként egy-egy új kötettel jelentkezik. Angolból, franciából, szlovénből fordít.

B. J.